

ΝΑΙ ΚΑΙ ΟΧΙ.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ τελευταίου δουκὸς τῆς Τοσκάνης ἐκ Φλωρεντίας, ὡς μὴ θέλοντος νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν ὑπηκόων του, ὅπως συνενωθῇ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας Βίκτωρος Ἐμμανουήλ, ὁ περιώνυμος ποιητὴς Ἰταλὸς Ἰωσήφ Γκιούστης συνέταξε τὸ ἀντικρὺ sonetto, ἀσμάτιον, ὅπερ ὁ ἐκ Κερκύρας Κ. Γεώργιος Μαρκοῤῃς ἐν πολλῇ ἐπιτυχίᾳ μετέφρασεν, ὡς ἔπεται ·

Ναὶ, τοὺς ὀλίγους σύρουν οἱ πολλοὶ,
Ἄν ἔχουν οἱ πολλοὶ νοῦν καὶ καρδιά·
Οἱ ὀλίγοι ἀπ' ἐναντίας σύρουν αὐτοὶ,
Ἄν νάρκη ἢ τρόμος τοὺς πολλοὺς βαστᾷ.

Ὀλόκληρος λαὸς 'ποῦ χορηγεῖ
Πρὸς πᾶσαν θεραπείαν λόγια κενὰ,
Δὲν ἐμποδίζει ὀλίγοι τολμηροὶ
Νὰ σὲ στολίσουν, φίλε, εἰς τὰ σωστά.

Φαντάσου δύο νὰ μὲ κτυποῦν ἐδῶ·
Ὅχι δὰ, ὄχι, ὡσὰν παλούκια αὐτοῦ
Νὰ φωνάζουν ἀσάλευτοι ἑκατό.

Καὶ θὰ μοῦ εἰπῇς ποῦ καταντήσω, ἀφ' οὗ
Πράττουν τὸ Ναὶ δαιμονισμένοι οἱ δυὸ,
Οἱ δὲ ἀνόητοι ἑκάτὸ κρώζουν τὸ Οὐ.

Che i più tirino i meno è verità,
Quando vi sia nei più senno e virtù;
Ma i meno, caro mio, tirano i più,
Se i più trattiene inerzia o asinità.

Quando un intero popolo ti dà
Conforto di parole, e nulla più,
Non impedisce che ti butti giù
Di pochi impronti la temerità.

Fingi che quattro mi bastonin quì,
E li vi sien dugento a dire, Oibò,
Senza scrollarsi e muoversi di lì.

E poi sappimi dir come starò
Con quattro indiatolati a far di Sì,
Con dugento citrulli a dir di No.
